

L'estabilitat molt precària de Francisco Camps

Proclama que és el candidat més refermat “de la història de les democràcies occidentals”, una insistència que denota tot el contrari: dubta que el deixen presentar-se i que, en cas de guanyar, pugua continuar a la presidència més enllà d'enguany.

EL TEMPS

El president valencià, Francisco Camps, envoltat dels presidents de les diputacions de Castelló i de València –Carlos Fabra i Alfonso Rus, a esquerra i dreta– i de l'alcalde de València, Rita Barberà.

Enfilat a l'ona com un surfista, Francisco Camps s'ha acostumat a mantenir-se dret sobre la seua taula de salvació, un Partit Popular de la Comunitat Valenciana (PPCV) que domina a cor què vols i que té la solidesa del polipropilè, la que li aporten prop d'un milió i mig de vots.

Ni que s'adrece a Mariano Rajoy com a *presidente*, ni que aquest li diga a ell *Paco* i no *Francisco* o *president* –això va deixar anar Camps a la sessió de control de dijous passat, la primera després de tres mesos d'absència a les Corts–, ningú no oblidava que el valencià governa cinc milions de persones, i el galleg, cap ni una. Per si n'hi havia que encara dubtaven de l'autonomia impetuosa del PPCV –una versió valenciana de la CSU bavaresa, aliada amb la CDU que ací és el PP–, el president del partit a la província de València i alcalde de Xàtiva, Alfonso Rus, ho ha explicat planerament: “Quan a Rajoy li calia una pesseta pel duro, li la va posar Camps”, en referència al suport imprescindible que l'any 2008 aquell va rebre del president valencià per tal de continuar al capdavant del PP. Angela Merkel també sap que és on és, en bona mesura, gràcies a Horst Seehofer.

De la reunió urgent del comitè electoral regional, tinguda el 14 de febrer amb l'única finalitat de pressionar Rajoy amb la proposta de Francisco Camps com a presidenciable “per unanimitat”, va eixir un comunicat molt concís. “El comitè electoral del PPCV, presidit per Pedro Agramunt, ja ha traslladat aquest acord al comitè electoral nacional, que haurà de ratificar la proposta elevada pel PPCV”, deia, amb un indicatiu vestit d'imperatiu. “Així –concloïa–, Francisco Camps encapçalarà per tercera vegada la llista que els populars valencians presentaran als propers comicis autonòmics”, una redacció enrevessada producte de les presses o causada per la confusió que comporten les moltes proclamacions per part del PPCV que Camps acumula des que el maig del 2010 va anunciar que engegava la maquinària electoral del seu partit. Aleshores ni tan sols no va descartar la possibilitat d'avançar els comicis.

De fet, Camps desitjaria que les eleccions valencianes foren demà mateix, o que s'hagueren dut a terme durant la tardor. Camps té la necessitat imperiosa de guanyar a les urnes, abans de posar punt final a la seua etapa al govern va-

lencià. L'orella dreta toca la fredor de la paret, i l'esquerra fa prou temps que sent el contacte d'una espasa esmolada. No troba escapatòria, perquè és gairebé impossible que el jutge José Flors l'exonere del judici oral pel *cas dels vestits*, i també és conscient que poden arribar-li noves imputacions tan bon punt s'òbriga el *cas Gürtel* al Tribunal Superior valencià. El presumpte finançament il·legal del PPCV, remès a València pel magistrat del TSJ madrileny Antonio Pedreira, amenaça d'ampliar –i agreujar, de quina manera– la seua condició d'encausat. Per tot plegat, Camps pretén ser reelegit amb celeritat, ni que siga amb el cartellet de *presumpte culpable* a l'esquena.

Carlos Fabra, l'omnipotent president del PP de Castelló, afirmava la setmana passada que el cap del Consell serà “absolt per les urnes” i que ja feia mesos que havia d'haver estat proclamat per Rajoy, “que potser ha actuat amb una prudència excessiva”, atès que “no hi ha cap alt càrrec a Espanya que no reba regals per Nadal”, una acceptació dels presents a Camps que s'ha encomanat a tot el PP. No badades, la fiscalia anticorrupció demana una multa de 41.250 euros pel “suborn continuat” al president valencià, que va rebre peces de roba per valor de 14.201,50 euros: en concret, dotze vestits, quatre americanes, quatre corbates i cinc parell de sabates.

Contra la justícia. La plana major del PPCV ha atacat durament la justícia espanyola, aquests dies. Tant els vicepresidents primer i tercer del Consell, Vicente Rambla i Juan Cotino, com l'alcaldessa de València, Rita Barberà, han qüestionat la independència del poder judicial, per bé que nou dels onze jutges que han tractat el *cas dels vestits*, de signe divers, han detectat indicis de delictes en l'actuació de Camps. Tots, tret de José Ceres i de Juan Luis de la Rúa, aquest últim amic íntim del president valencià.

La portaveu del Consell General del Poder Judicial, Gabriela Bravo, ha fet una crida a la contenció als dirigents valencians, però ni això no ha evitat que la síndrome en qüestió haja arribat a la direcció del PP.

El diputat valencià José Marí Olano alertava que la sanció “condemna Camps a la fam”, i la secretària general del PP, Dolores de Cospedal, enfrontada a Camps i proclamada –ella, sí– candidata

a la presidència manxega la setmana passada, també ha considerat “desproporcionada” la multa que demana la fiscalia, que, segons que ha dit, s'ha convertit en “una arma d'atac polític en tota regla”. Els socialistes, personats com a acusació

“Absolt per les urnes”, com diu Carlos Fabra, Camps dimitiria passats els comicis

particular a la causa de Camps, demanen 66.000 euros, 24.750 més que la fiscalia. Cospedal, en qualsevol cas, no ha descartat la dimissió precipitada de Camps, de qui ha dit que no sap “què passa per la seua ment”.

El president de la Generalitat Valenciana, però, no va mostrar-se tan crític amb la justícia quan va obrir-se el *cas Gürtel*. A les Corts, el 5 de març del 2009, va dir que creia, “lògicament”, en “la independència del poder judicial”. A preguntes del grup Compromís, Camps va afirmar que estava tranquil, perquè “la independència és una part indissoluble de l'estatut dels jutges i magistrats, i consisteix en el dret i en el deure que tenen a exercir la seua jurisdicció sota l'únic imperi de la llei”. “El Consell no fa valoracions de les actuacions judicials perquè no té cap sentit. El poder judicial és un poder independent. En qualsevol

El problema de Rajoy és que ha fet surar els dubtes sobre la seua implicació a ‘Gürtel’

cas, el procediment continua i el fet més important és que no hi ha cap trama al respecte.” Els jutges, en canvi, han considerat que potser sí que n'hi ha.

Camps, nerviós i en la línia de Rus, mira de recordar a Rajoy que “sempre” ha estat un “lleial i fidel col·laborador” seu. Un *sempre* que realment fa referència al 2008, quan Esperanza Aguirre va

voler desplaçar el gallec de la presidència del partit. Alguns sectors del PP avisen ara Rajoy que no val la pena d'anar als comicis autonòmics amb Camps com a candidat al País Valencià. Òbviament, ja no es creuen les frases zen del cap del Consell, quan aquest els garantia que no hi hauria vista oral. El judici és tan a prop que n'hi ha que sospesen la possibilitat d'abonar la multa i girar full. Una via poc sòlida que comportaria no sols la culpabilitat, sinó el deshonor d'anar a les eleccions amb una pena al currículum.

Com que el temps, malgrat tot, corre a favor seu, Camps espera ser proclamat a la cimera autonòmica que el PP ha convocat a Palma per als dies 4 i 5 de març. En principi, aquesta era la data límit en què el valencià esperava ser proclamat, però la cosa podria allargar-se un mes més. Les Corts no es dissoldran fins a les acaballes del mes, després de les Falles –la gran pregunta, és clar, és si hi farà acte de presència Rajoy, que ara tan sols visita una volta l'any el territori valencià–, i és aleshores que el president del PP podria confirmar les candidatures d'Aguirre, Juan Vicente Herrera, Ramón Luis Valcárcel, Pedro Sanz i Camps mateix, els cinc presidents autonòmics que encara no han estat ratificats. Flors dictaria judici a l'abril, però no s'esdevindria fins a l'octubre.

A l'oposició es freguen les mans amb la possibilitat d'arribar a la Setmana Santa amb un Camps presidenciable. Pensen que el resultat de tots ells serà molt més bo si ell és al capdavant de la llista dels populars, sobretot perquè això implicarà el manteniment de tota l'estructura que hi ha al voltant seu i que és igualment tacada: Cotino, Rambla, Rafael Blasco i José Joaquín Ripoll, entre més.

“Absolt per les urnes”, com diu Fabra, Camps plegaria abans dels comicis estatals. El problema de Rajoy, però, és que la recança a bandejar el president valencià ha fet surar els dubtes sobre la seua implicació a *Gürtel*. La setmana passada, el líder del PSPV-PSOE, Jorge Alarte, es demanava quin grau d'implicació hi té Rajoy, veient que no ha decidit d'actuar. El síndic de Compromís, Enric Morera, encara va filar més prim i va referir-se al míting de les estatals del 2008 a València, el de la *niña de Rajoy*. Una *niña* que ara sembla la de *L'exorcista*.

Víctor Maceda